

II.

Други път ходжата нарамилъ единъ чувалъ тикви и тръгналъ пакъ къмъ царскитѣ палати?

— Кжде, ходжа? — попитала го жена му.

— Ще отида при царя и ще му занеса тия тикви. Все ще ме дари и за тѣхъ нешичко.

— По-добре ще направишъ да му занесешъ една кошница смокини, — рекла жена му.

— Право казвашъ, жено, — съгласилъ се ходжата. — Смокинитѣ по подхождатъ за царски подаръкъ, пъкъ и по-лесно ще ги занеса.

Той взелъ кошница смокини и ги занесълъ въ палата.

Пуснали го при царя. Ходжата се поклонилъ, поднесълъ смокинитѣ и рекълъ:

— Царю честити, моля те да приемешъ и тоя сиромашки подаръкъ.

Царътъ искалъ да изпита ума на ходжата, затова казалъ:

— Почакай малко, да ти се отплатя богато за сиромашкия подаръкъ.

И царътъ заповѣдалъ на единъ отъ слугитѣ си да хвърли всичкитѣ смокини една по една върху лицето на ходжата.

При всѣки ударъ ходжата се покланялъ и думалъ:

— Благодаря ти, Боже!

Когато се свършили смокинитѣ, царътъ го попиталъ:

— За какво благодарѣше на Бога, когато те удрѣха съ смокинитѣ?

Тогава ходжата поизбърсалъ измазаното си лице и казалъ:

— Когато тръгнахъ за палата, азъ бѣхъ нарамилъ чувалъ съ тикви да ги донеса подаръкъ. Сега благодаря на Бога, че вразуми жена ми да ме посъветва да донеса смокини вместо тикви. Иначе, при това гостоприемство, което ми указахте, царю честити, не щѣше да остане ни поменъ отъ главата ми.